

De verloren dag

Eerste druk © 2010 Theo Beerenfenger Sr

Coverfoto: Rob Beerenfenger

Illustraties: Femke Beerenfenger-Roskam

ISBN: 978-94-0382-833-6

1^e druk 978-94-6089-572-2

Uitgever: Theo Beerenfenger sr

Info: theosr@beerenfenger.nl

Uitgave: 2^e druk © 2025 Theo Beerenfenger Sr

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm,

internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

THEO BEERENFINGER SR

*De verloren
dag*

Inhoud

Voorwoord	8
Het begin	10
Kijk, pa!	11
Slordigheden	14
Rood licht	18
Tweestrijd van een vredesapostel	20
De schoonheid van een kind	25
Isolatie	27
Welkom thuis, Sonny	29
Op het verkeerde been	35
Motte ze mij weer hebbe?	37
Een verademing	39
Een knipoog naar het verleden	41
Een engeltje?	44
Demotivatie: 'Tand des tijds'	50
Dan heb ik het naar mijn zin	53
Klaar?... Over!	56
Afhankelijkheid	60
Geen woord te veel	63
Take care of yourself	67
Als een rots in de branding	72
De Sahara	76
Wat als de bom valt	79
Ogen	84
Deze keer niet, Ben!	86
Vakantie	89
Herinnering	92
Dankwoord	93

Voorwoord

Na elkaar jarenlang uit het oog verloren te hebben was het voor mij een ‘eye opener’ dat een oude bekende van mij, Dick Huis Sr, en ik, met een bijna nostalgisch gevoel, spraken over het feit dat ik vroeger regelmatig een redactionele bijdrage leverde aan het kwartaalblad van de plaatselijke evangelische kerk.

Ik schreef vaak wat, in mij opborrelende, gedachten op en dat ben ik eigenlijk altijd wel blijven doen. Voor het personeelsblad op mijn werk, voor de vogelclub, voor vakbladen, voor een bevriende website enzovoort. Soms gewoon wat gedachtespinsels die een dagelijkse realiteit hebben of een vaktechnisch verhaal. Ik heb daarbij nooit serieus overwogen om tot publicatie over te gaan van deze verhalen. Het is altijd liefdewerk, oud papier gebleven.

Toen ik, nog niet zolang geleden, van baan veranderde was de tijd, om het magazijn op mijn werk eens flink op te ruimen, aangebroken. Ik heb altijd een sterke scheiding privé – werk aangehouden en gooide daarom alles wat ik voor het werk niet hoefde te bewaren systematisch in de papiercontainers.

Een collegaatje van me, Naima, hielp me daarbij. Zij las, per ongeluk, wat korte verhalen van me welke ik in het personeelsblad had geschreven en verzekerde mij dat deze verhalen niet in de papiercontainer moesten belanden, maar goed genoeg waren om een boek van te maken. Mij verraste dat wel, maar mijn lieve vrouw verzekerde mij dat het zinnig zou zijn er eens serieus over na te denken om wat verhalen uit te geven.

Dit bracht mij ertoe eens te kijken of ik nog wat van die stukjes kon vinden en overwoog of het goed genoeg was voor een serieuze publicatie.

De verhalen doorlezende kwam ik tot de ontdekking dat het een doorkijk was in het dagelijkse leven waarbij je de indruk kunt hebben dat de reis door het jachtige bestaan echt een ware overlevingstocht kan zijn. Het ‘moordende’ tempo waarin we bezig zijn ligt eigenlijk veel te hoog en dan, vanzelfsprekend, de lat ook. Het ontbreekt ons daarbij structureel aan tijd. Of misschien beter gezegd; We gunnen onszelf niet de tijd om stil te staan bij wat soms ‘klem’ komt te zitten in onze omgeving.

De op zichzelf staande korte verhalen en gedichten zijn ontsproten aan momenten van vreugde en pijn terwijl u zelf in deze verhalen de hoofdrolspeler bent. Hedendaagse gebeurtenissen en situaties zullen, na het lezen van dit boek, met een nieuwe blik bekeken worden.

De rode draad geeft een diepgaande doorkijk in de beleavingswereld van hen die de diepten en hoogten reeds vóór u afgereisd zijn.

Ik hoop serieus dat de verhalen u aan zullen spreken en dat ik met dit boekje wat mee kan geven aan het, misschien wel turbulente, leven van eenieder die het leest.

Welnu. Ik hoop van harte dat u er veel plezier aan zult beleven.

Het begin

Over de weilanden, achter ons huis, zie ik een mooie witte nevel hangen. Ik zit vandaag een beetje in mijn gedachten gevangen.

Die mooie witte nevel en die prachtige ochtendzon doen mij denken aan hoe het allemaal begon.

In de verte hoor ik auto's over de snelweg razen en ik blijf me voortdurend verbazen, over de jacht naar dat, wat we eigenlijk niet meer weten. Volgens mij zijn we het bijna allemaal weer vergeten.

Een vogel schrikt op en vliegt mij snel voorbij op die heerlijk rustige morgen in mei.

Kan ze niet even stoppen en me dan gauw vertellen, waar al die mensen zo haastig naar toe snellen?

Met de smaak van mijn eerste kop koffie nog in de mond, wandel ik rustig over de verlaten dijk achter ons huis rond.

Mijn vrouw zou nog even teruggaan om wat te slapen, terwijl ik me ontspannen aan het natuurschoon loop te vergapen.

Ik denk aan al die jaren van voor en tegenspoed.

Mijn hart springt op! Ja, wat heb ik het goed.

Mijn leven is toch heerlijk met zo'n prachtig mens.

Dat is toch echt wel het enige wat ik mij wens.

Ja, mijn prachtige, lieve vrouw,

dat is echt waar ik het allermeeeste van hou.

Deze ochtend is bijna perfect, met die prachtige zon.

Ja, ik weet het zeker.

Zó moet het geweest zijn toen het allemaal begon.

